

Ukus greha

Zorana Schultz

Beograd, 2013.

*Mojim kćerkama,
Taliji i Aleksandri*

I

 duvek sam volela more. Kao dete, kad bih se vratila s raspusta i kad bi učiteljica pitala kako smo se proveli, većina je pričala da je bila kod baka i deka u nekoj divnoj kući, kod tetke u njenom lepom stanu pored mora ili u hotelu uz obalu. A ja sam leta provodila po domovima za decu.

Bilo nas je po deset ili petnaest u sobi i jeli smo iz limenih tanjira, polomljenim kašikama, pili iz plastičnih čaša. Nisam čak imala ni bikini. Kupala sam se u običnim crnim gaćama. I u njima sam izgledala još jadnije, pošto sam bila mršava, visoka i neuhranjena.

Kad bismo se srele u septembru, drugarice su se hvalile novim kostimima, a ja sam ih lagala izmišljajući da imam baš onakve kakve sam videla u žurnalima. I stidela se sebe što to radim. Ali pričala sam tako dobro da su mi verovala i zavidele.

Nikad nisam zaboravila tu jadnu, iskompleksiranu devojčicu, kakva sam tada bila, ni njenu snagu da još tada počne svom silinom da želi kuću na samoj obali mora. I nisam zaboravila kako sam zamišljala sebe u toj kući jasno, i samo sam se pitala kako li je to provoditi zime na moru. Mora da je romantično, mislila sam. A možda je i samotno?

Nije. Evo me sada, u mojoj kući na samoj obali mora, u godinama za koje sam kao dete verovala da su tako kasne, a za koje sada razumem da mogu doneti još mnogo toga.

Trideset prvi decembar je. Sama sam. Tako sam želela. Napolju je bura, baš onakva kakvu sam zamišljala nekad davno, sanjareći o ovakvoj kući kao nesrećna devojčica.

Vatra gori u kaminu. Vetar udara o prozore, kao da razgovara sa mnom. To nevreme napolju izaziva u meni jezu, ali i neka davna sećanja. Šta je, u stvari, prošlost? Ono što pamtimo, ili ono čega želimo da se setimo? Ono što smo doživeli, ili ono što mislimo da smo preživeli?

Prošlost je zarobljena u meni. Kao sužanj, udara iznutra, a moja glava je ograda od rešetaka koje joj ne daju da izađe. Vreme je da pustim prošlost napolje. Jer ona i ja, zajedno, više ne možemo živeti u istom telu.

Poređala sam po podu stare fotografije. Uz njih je i kutija s nakitom. Za njom posežem. Fotografije znam napamet. Je li tu moja prošlost? Među tim skupocenim ogrlicama, narukvicama, prstenjem? Verovatno. Jer, iza svakog tog komada stoji muškarac od koga sam ga i dobila, i koji je obeležio deo mog života. Samo jedan kupila sam sama.

Okrećem se oko sebe. Moja kuća. Moja topla kuća.

Ova kuća, o kojoj sam oduvek maštala, ostvarenje je давnog sna u kom sada uživam, ovako zašla u godine, već pomalo opuštenog tela i poneгде izborane kože, ne više tako lepa kao nekad. I volim je što je uz samo more. Nije velika, a opet, puna je topline. Zidovi su dovoljno debeli da me odbrane od vetra, kiše i vlage, a da mi donesu mirise sa obale i pučine. U tih nekoliko povezanih soba sve je ušuškano. Puna je fotografija onih koje volim, koje sam uvek volela i koji su mi značili u životu. Puna je mog omiljenog nameštaja, skupocenih slika, ogledala, visokih svećnjaka, širokih srebrnih činija. I u njoj je, baš zato što je najviše volim od svih stanova koje imam, sav moj nakit. Tu pripada, tu pripadam i ja. Sada viri iz kutije, koja tako nehalno leži na zemlji, kao da zove, da me podseti u ovoj noći na sve ono što sam možda i zaboravila, a trebalo bi da pamtim.

Sedam u beržeru pored kamina. Pogled mi skreće ka vatri. I pred očima mi počinje mimohod svih važnih ljudi iz moje prošlosti. Promiču u brzom hodu.

Usporiću ga. Želim da ih još jednom, polako, pažljivo i srcem, vidim sve, da popričam s njima o mom životu, ili bar o danima koje smo podelili. Vodiću dijalog sa svakim od njih, iako više nisu tu, iako su oдавно otišli iz mog života. Hoću da se setim svega.

Pogled mi ponovo pada na kutiju s nakitom. Šta znače sve ove dragocenosti, svi ti dragulji pobacani jedan preko drugog? Dobijala sam ih iz zahvalnosti za strastvene trenutke poklonjene muškarcima, sticala ih kao trofeje zato što sam im se bezgranično i bez stida davala. Tačno je – nikad nisam imala stida pred muškarcima. Želela sam da im se dam cela. I činila sam to ne bi li mi poklonili kakav divan komad nakita, da s tim skupim sećanjem na sopstvenu strast i vreme mogu da ih napustim, da odem. Kao kakva veštica, ispijala sam sve sokove iz njih, uzimala to sećanje, vredno koliko i trenuci mog života za koje sam ga trampila, i odlazila. Svetila sam se muškarcima tako, celog života. A sada?

Uzimam mali prsten iz kutije pred sobom i pokušavam da ga stavim na prstenjak. Neće da prođe. Bila sam tako mlada kad sam ga dobila. Bio je to prvi nakit koji mi je neki muškarac poklonio. Imala sam samo šesnaest godina.

Ustajem, stajem pred veliko starinsko ogledalo i gledam u maleni prsten, sada nataknut na moj mali prst. Najednom, nekakva vatra uskovitlava se u meni, i počinjem da se skidam. Skidam sve sa sebe. Ostajem sasvim gola pred ogledalom, tek s onim tananim prstenom na malom prstu. I moj pogled kreće odatle, prelazeći od ruke, preko ramena, do golih grudi i mekanog stomaka, razmaknutih nogu i bosih stopala.

Imam mnogo godina. Ali moje telo je i dalje lepo. Ovo telo, koje sam toliko davala muškarcima, još je poželjno. Još može da zapali pogled, još može strasno da se predaje i pomuti pamet. Vraća mi se želja one lepe, mlade devojke, kakva sam bila noći kad sam dobila ovaj prsten. I najednom, sve bore na licu pegla ta stara vatra u stomaku, a osmeh mi se razliva licem. Rumenilo snažnog osećanja neugasle strasti najednom mi boji oči, pogled, a telo mi se izvija kao da je spremno da sklizne u zadovoljstvo, u muški zagrljaj. Rukom na kojoj se presijava mali prsten obuhvatam međunožje. Osećam milinu koja

mi kreće odatle i curi niz butine. I u svom odrazu vidim istu staru želju da izazivam, želju koja nikad nije prestala.

Osmeh mi greje lice. Uzimam do zemlje dugu belu bundu od lisice i navlačim je na golo telo. Tako bezobrazno leže na moju svetlu kožu. Još uvek sam poželjna, znam. I tako gola vraćam se da sednem pored vatre, u beržeru.

Neću zakopčati bundu. Neka se vidi moje telo. Neka se rasplamsa onaj snažan nagon za spajanjem s muškarcem, koji me nikad nije napustio, koji još gori u meni, jednako. U mislima ću noćas ponovo voditi ljubav sa svima s kojima sam se ikada strasno spajala i, uz misao na svakog od njih, staviću komad nakita koji sam od tog muškarca dobila. Setiću se svega što je bilo, podajući se svakom od njih noćas, do ponoći, u sećanjima, još jedan, poslednji put. I govoriću im, u mislima, sve one reči koje sam im izgovarala u postelji, dok ih ne bih dovela do vrhunca. Jer, ja sam volela njihov vrhunac, ponekad i više od njih samih. Volela sam ga silno, jer bi mi posle njega davali sve. Zato će samo ova bela bunda ostati na meni noćas, dok se sokovi i sperma svih njih spajaju u jedno. A onda, ući ću u Novu godinu osvetivši im se – za sve.

II

S kupljam se u udobnoj visokoj fotelji dok napolju vetar udara o prozore. I gledam u taj maleni prsten na mom prstu, privijajući se uz stranice beržere, kao te Nove godine uz Đorda.

Imala sam šesnaest godina kad sam prvi put otišla na doček Nove godine. Majka mi to nije dozvoljavala. Ipak, uspeo mi je da se izborim za izlazak. I bila sam presrećna. Tako mlada, imala sam samo šesnaest godina, i tako lepa, sva ustreptala, krenula sam, ne znajući šta me čeka.

U to vreme živela sam s majkom. Roditelji su mi bili davno razvedeni. Imala sam dečka starijeg od sebe. Bio je poznat u gradu po tome što je i zgodan i lep.

Kad me je pozvao da zajedno slavimo Novu godinu, bila sam oduševljena. Prihvatila sam odmah, rešena da idem po svaku cenu.

Majci sam trideset prvog po podne saopštila da odlazim na doček Nove godine sa svojim dečkom. Prvo što je uradila bilo je da mi opali šamar.

– Dečko! Ti imaš dečka? Da li si svesna koliko ti je godina? – povikala je.

– Znam! I moje drugarice imaju momke...

- Mene ne interesuju tvoje drugarice! – prekinula me je.
- Ali, mama, on je divan momak!
- Ko je on? Gde si ga upoznala?
- Dečko moje drugarice upoznao me je s njim. Kao što vidiš, i moja drugarica ima dečka, i roditelji joj uopšte ne brane da izlazi s njim...
- To me ne interesuje. Ti nećeš izaći s njim.

Otišla sam u svoju sobu i počela da plačem. Pola sata kasnije, demonstrativno sam izašla, zaputila se u kupatilo i krenula da perem kosu.

- Možeš da pereš kosu, ali nećeš izaći – kazala je majka ledeno.

Oprane kose, izašla sam i stala da se feniram. Brzo sam bila gotova i krenula da se šminkam, samo malo, diskretno, još suznih i pomalo crvenih očiju. Potom sam obukla svoju najlepšu, braon somotsku haljinu, s belom kragom i belom mašnom ispod nje, obula svilene čarape na haltere, jer tada su se samo halteri i nosili, i lakovane cipele s potpeticom.

Majka me je gledala s ironičnim izrazom lica, paleći cigaretu za cigaretom, dok je polako ispijala kafu.

- Nećeš izaći – kazala je.
- Ali, mama...
- Rekla sam ti: nećeš izaći.

Tačno u osam sati začulo se zvono na vratima.

- Sedi – rekla je majka. – Ja ću otvoriti.

Kad je otvorila, na vratima je ugledala prelepog mladog čoveka u odelu i beloj košulji s kravatom, i s velikim buketom dugih crvenih ruža i bombonjerom u rukama.

„Odakle mu duge crvene ruže u decembru?“, sećam se da sam pomislila.

Đorđe je imao lepu talasastu kosu i neverovatne zelene oči. Te oči sam prve i ugledala kad sam ga upoznala. Sekunda je bila dovoljna da potonem u njih, minut da mi se dopadnu, a samo sat da se zaljubim u njega.

- Predstavio se mojoj majci, pružajući joj bombonjeru i cveće, i rekao:
- Gospodo, ovo je za vas.

Majka je bila šokirana. Nije to očekivala ni od mog dečka ni od mene. Videla sam joj sve to na licu. Potpuno je bila zatečena Đorđevim

izgledom, manirima. Pozvala ga je da sedne, da popiju kafu. I pitala ga kako smo se upoznali.

Đorđe je počeo da joj priča. Pričao je i o sebi. Bio je zaista fin momak, iz dobre porodice, i odgovarao lepo i odmereno na sve što bi ga majka pitala.

– Kad ćete da je vratite kući? – rekla je majka najednom.

– Kad god vi kažete, gospodo – odgovorio je Đorđe sigurno.

– Do dva sata da je vratite kući. I da znate, ona je još vrlo mlada.

Ima samo šesnaest godina.

– Znam. Zato sam i došao da me upoznate, da vidite s kim vaša kćerka odlazi na doček – izgovorio je Đorđe čvrsto, kao odrastao muškarac, iako je bio samo četiri godine stariji od mene.

– U redu – kazala je majka.

Sedela sam uzbuđena dok su mi obrazi rumeneli. Đorđe je ustao, ja za njim. Pridržao mi je kaput.

– I nemoj da pije alkohol! Dobro, može jednu čašu, u ponoć – izgovorila je majka na vratima.

Prošla sam kroz njih kao da lebdim.

Kad su se zatvorila za nama, pala sam mu u zagrljaj srećna, uzbuđena, opuštena. Seli smo u taksi i krenuli.

Ušla sam u Palas sva ustreptala, u mojoj najlepšoj haljini, i tek tada videla da sam u njoj, u stvari, smešna. Devojke i žene imale su skupocene bleštave haljine koje su im otkrivale noge i grudi. Ali Đorđe je gledao samo u mene, zbog moje mladosti valjda.

Bila sam impresionirana tom velikom, svečano ukrašenom salom, hranom kakvu nikad nisam videla, celom slikom koja se širila oko mene. Gotovo da nisam jela. Izgovarala sam se da nisam gladna, a u stvari, bile su to poslastice kakve ranije nisam probala pa sam želela da vidim na koji način ih ti drugi ljudi jedu.

Silno sam bila uzbuđena te noći. Sve vreme sam osećala tremu, iščekivanje da se nešto desi, da na kraju završimo u Đorđevom krevetu, i da u toj čarobnoj noći izgubim nevinost. Već dugo sam maštala da se to dogodi s onim koga volim. I kad bih pogledala u one Đorđeve zelene oči, bila sam spremna da mu se odmah prepustim.

Ali on se držao obećanja koje je dao mojoj majci: vratiće me kući na vreme, mladu i nevinu.

Sedeli smo za stolom s Đorđevim bratom, još nekim njegovim prijateljima i njihovim devojkama. Sve su bile znatno starije od mene, doteranije, jače našminkane. Ćutala sam, uglavnom, osećajući se prilično nesigurnom. Svi su pili, ja ne. Svi su pušili, ja ne. Nisam ni želela.

Bend je izašao na binu, krenula je muzika. Začuli su se poznati tonovi hitova Đorđa Marjanovića, Crvenih korala, Lutajućih srca, Bobe Stefanovića, nežne, sentimentalne pesme koje su mi u toj noći grejale dušu. I pojačavale moju ustreptalost. Svi su krenuli da plešu. I Đorđe je ustao, pružajući mi ruku.

Uplašena kako ću izgledati među svim tim doteranim damama, kako ću se kretati, hoću li umeti da plešem kako treba, izašla sam s njim na podijum. I već s prvim koracima shvatila da će sve biti u redu. On me je držao u naručju i vodio me. Prepustila sam se i stala da klizim u njegovom zagrljaju, primećujući, polako, da su svi pogledi uprti u nas. Devojke su mi zavidele na njemu, videla sam. I polako shvatala da muškarci njemu zavide na meni. Blistala sam čak i u toj neuglednoj somotskoj haljini. Jesam li bila najlepša? Nije bilo važno. Ipak, gledali su me svi. Te noći sam prvi put shvatila da muškarci u meni vide ženu, pravu ženu.

Plesali smo i ljubili se, i na podijumu i napolju, pod zvezdama, kad smo izašli nakratko. Prvi put muškarac mi je dotakao grudi ispod haljine. Ta vatra me je opekla, pokrenula novo osećanje, silovito, snažno, koje mi se dopalo. Želela sam još. Ali Đorđe se držao obećanja datog mojoj majci. Mada, mogla sam da vidim kako mu se oči menjaju, osećala sam kako mu telo podrhtava od želje, uz moje, i kako se svim snagama trudi da mi odoli. Tolika je bila sila koja ga je privlačila meni. Taj drugi osećaj dopao mi se još više.

Vratili smo se unutra, nastavili da plešemo, a ja sam, najednom, bila tako sigurna u sebe. I tako zadovoljna što sam ja ta koja je sada ovde, a majka kod kuće sama.

Nije mi bilo žao majke koja čami bez ikoga, jer sam, do ove Nove godine, ja bila ta koja je sedela sama kod kuće. Ona me je, bez trunke promišljanja, ostavljala. Ona je vodila svoj život. I nikad se nije pitala

šta radi njeno jedino dete samo u svim tim novogodišnjim noćima, ima li i ono, možda, nekih želja. Sad sam pomišljala na te silne samotne sate i noći, kao da joj se svetim.

„Neka vidi kako je to!“, mislila sam. „Neka vidi kako je bilo meni, detetu, da nemam nikog u trenucima kad je ljubav bližnjeg najpotrebnija. Kad žudiš za ljubavlju majke, koju ja šesnaest godina nisam imala!“

Vrelina Đorđevog lica i tople reči koje mi je šaputao u uho odagnale su ove grube misli. Osećala sam radost što sam tu, uzbuđenje pred buđenjem svog ženskog bića i te nove sile koja nas je privlačila jedno drugom, a za koju sam osećala da je snaga, da je moć u mojim rukama. Ovo osećanje, još nejasno, lebdelo je nada mnom kao što sam ja lebdela u Đorđevom zagrljaju, gotovo ne dodirujući taj sjajan, uglancani parket podijuma za ples. A njegova ruka gorela je na mojim leđima. I njegov vlažan dlan polako je klizio nadole, grleći mi struk, tanak i osetljiv na tu struju privlačnosti koja je iz Đorđevog dlana isticala u moje uzdrhtalo telo. A njegov dlan se spuštao još više, do dna mojih leđa, do one nevidljive linije ispod koje prestaje pristojnost.

Bila sam uzbuđena. Jedva sam disala. Žudela sam da mu se podam. Ali mi smo samo plesali, i dalje, jer Đorđe se do kraja držao obećanja koje je dao mojoj majci: vratiće me nevinu kući.

U ponoć, prvi put sam popila nekoliko gutljaja alkohola. Šampanjac je klizio niz moje grlo, tako gorak, ali ja sam se osećala tako odraslo! I mi se ljubimo, Đorđe i ja, strastveno, u polumraku, kao da smo pravi ljubavnici.

U dva sata Đorđe me je vratio kući. Ispratio me je do vrata. Majka je još bila budna. Čestitala mi je Novu godinu hladno, kao da je ljubomorna. Možda je i bila. Kratko sam se pozdravila s njom, čestitala joj isto tako i krenula na spavanje, ne želeći da joj ispričam gotovo ništa. Držala sam se tajanstveno, kao da se ko zna šta desilo.

„Neka se pita kako je bilo“, mislila sam. „Neka se pita šta mi se sve dogodilo“, naslađivala sam se.

Iako mi se, zapravo, desilo samo jedno prelepo veče. Ali neka.

Brzo sam legla u krevet. I nisam mogla da zaspim, satima. Sve one predivne slike te večeri vraćale su mi se, i ja sam prolazila kroz njih, iznova i iznova. Bila sam po prvi put toliko srećna i ustreptala

od zadovoljstva da mi san nije dolazio na oči. S posebnom slašću, klizila sam, očiju poluotvorenih u mraku, niz svaki trenutak te svoje posebne večeri, dok me umor konačno nije prevario, dok nisam potonula u san.

Ni sutradan, a ni kasnije, nisam majci rekla gotovo ništa. Majka je videla promenu na meni, sigurna sam. Ali ja sam sve lepo što mi se dogodilo namerno zadržala za sebe. Nisam joj ispričala ni kako smo se Đole i ja upoznali, ni da smo se šest meseci pre te noći viđali posle škole, ni koliko sam se zaljubila, koliko me on voli i koliko je pažljiv prema meni. Čitala sam, puštajući da je moja sreća iritira. Uostalom, uvek mi je stavljala do znanja da sam suvišna, da joj smetam u njenom životu. Kakvo objašnjenje sam, onda, dugovala takvoj ženi, ženi koja me je rodila, a onda me se i zvanično odrekla? Moja majka, učiteljica, žena koja vaspitava tuđu decu...

III

Svetlost vatre u kaminu daje čaroban odsjaj nakitu u kutiji. Crvena se prelama po njemu i čini da se osećam kao kraljica. Taj nakit zaista vredi kao malo kraljevstvo, a u ovoj dugačkoj beloј bundi, posle svega, ja i jesam kraljica svog života, koji sam uspela da iznesem uprkos svemu, i da ga učinim onakvim kakav sam želela da bude.

Ispod svih tih dragulja, na kojima bi mi pozavideli mnogi, stoji jedan mali, naizgled neugledan, veoma star i bez sjaja, ali mnogo važniji od drugih. On greje pravom srećom. Uzimam na dlan starinski srebrni broš, u kome, namesto kamenja, kao da vidim suze moje bake. Najsrećnija priča mog detinjstva izlazi iz njega.

Roditelji su me ostavili kad sam imala godinu dana. Odveli su me da živim kod bake i deke, očevih roditelja. Tata je na tome insistirao jer me je majka tukla.

Moja majka je bila otmena Zagrepčanka, lepotica s držanjem grofice. Tako sam je videla i kao dete, takva je ostala celog života. Znala sam da je u Zagrebu imala neku veliku ljubav pre nego što je upoznala

mog oca. A upoznala ga je slučajno, na žurki u drugom gradu, gde je počela da radi kao učiteljica, a moj otac služio vojsku.

Majka se već tada zabavljala s tim drugim momkom, Zagrepčanim. Moj otac to nije znao, a bio je fasciniran njenom lepotom. Prve reči koje joj je uputio bile su:

– Ti ćeš biti moja žena.

Te sudbinske reči, koje je tada izgovorio, prokleo je kasnije hiljadu puta u životu.

Kao i svakoj ženi, mojoj majci je njegovo udvaranje, pa još tako ozbiljno, u tom trenutku laskalo. Upustila se u vezu s mojim ocem kao u igru, kao u kakav ples, koji će trajati dok njoj odgovara. Za nju je sve to bio flert. Moj otac je toliko bio opsednut njome da je počeo da joj piše pesme, donosi cveće, radio je zbog nje svašta, što moja majka ranije nije doživela od drugog muškarca. I ona je polako ali sigurno počela da mu se prepušta.

Pred kraj odsluženja vojnog roka, posle samo nekoliko meseci zabavljanja, otac joj je ponudio brak. A ona se i dalje igrala njegovim osećanjima, kao i osećanjima čoveka koji ju je čekao u Zagrebu. Prihvatila je prosidbu mog oca i otišla kod njegovih roditelja da je upoznaju. Tek onda je shvatila ozbiljnost svog čina. I tek onda otišla u Zagreb da saopšti svojim roditeljima šta je učinila, šta se desilo. Ali i da sretne svog Zagrepčanina, koji joj je jedini nešto značio, da proveri njegova osećanja. Jer on je bio taj koji se igrao s njom, kao što se ona poigravala s mojim ocem.

Naravno da se njihov susret u Zagrebu završio odlaskom u krevet. I moja majka je shvatila da je niko ne može zadovoljiti kao taj čovek. Njeno telo pripadalo je samo njemu. Samo njemu mogla je da se otvori do kraja, samo njemu mogla je da šapuće nežne, lepe reči koje nikad nikom više nije izgovorila, pa ni meni, svom detetu. Jer samo njemu je zaista želela da pripada.

I, da bi ga onako oholog pridobila za sebe, da bi se ostatak svog života oznojena od ljubavi i seksa budila pored njega, provokativno mu je izgovorila rečenicu:

– Zamisli, jedan tip mi je ponudio brak!

– I? – pitao je on. – Jesi li spavala sa njim?

- Pa ti znaš da sam ja lepa žena i da muškarci luduju za mnom.
- Ustao je, otpio vino iz svoje čaše, okrenuo joj leđa i tiho izgovorio:
- Obuci se i odlazi.

Gordost moje majke to nikada nije prebolela.

Ovo ću saznati tek posle majčine smrti, od njene najbolje druga-rice. Do kraja života, majka mi nije objasnila hladan odnos koji je imala prema meni, tu netrpeljivost koju je osećala prema sopstvenom detetu, to uskraćivanje ljubavi i nežnosti, čime je obeležila moj život. Ne sećam se majčinih poljubaca. Nije ih ni bilo.

Posle tog susreta, posle njenih pogrešno izgovorenih reči, u sekundi su se promenila tri života: njen, mog oca, i moj. Ona je zaista došla u Beograd i udala se. Da li iz osvete, ili zato što joj ništa drugo nije preostalo, nikad nisam saznala. Imala je dvadeset tri godine i duša joj je bila prazna.

Je li već tada mrzela život u koji ulazi? Zašto bi, inače, mom ocu, koji ju je toliko voleo i bio spreman toliko toga da učini zbog nje, bacila svoju prevaru u lice?

Vrativši se u Beograd, rekla mu je da spavala s čovekom s kojim je ranije bila u vezi, jer želi da bez laži uđe u brak. U tom strašnom priznanju još ga je i slagala, rekavši mu da je tim činom prevare samo želela da preispita svoja osećanja i da je tada shvatila da taj drugi čovek ipak nije za nju.

Ljubav mog oca prema mojoj majci bila je toliko jaka da je prešao preko te preljube, i to u vreme kad se devojkama ni gubitak nevinosti pre braka nije praštao.

Venčanje je bilo veoma skromno i, posle mesec dana, on iz velike ljubavi prema njoj, a ona u tom praznom telu bez duše, začeli su nov život.

Tatina sestra Sofija, koja je u vreme dok sam živela kod bake i deke bila vrlo mlada, pričala mi je mnogo o mom ocu. Bio je san svih devojaka u tom malom sremskom mestu gde ću ja kasnije provesti detinjstvo. Ne samo zato što je bio lep, a bio je lep kao filmski glumci tog vremena. Srednje visine, punih usana nad kojima su bili tanki crni brčići, kakve je nosio Klark Gejbl, s krupnim tamnosmeđim očima, guste crne kose, sjajne i s razdeljkom po strani, uvek obučen

po poslednjoj modi, i s perfektno izglaćanim cipelama, kao da odlazi na svadbu, mamio je uzdahe stasalih devojaka. S obzirom na poreklo, bio je i dobra prilika. Dolazio je iz veoma poznate i bogate porodice. Deda je imao najpoznatiju radnju sa štofovima za muška odela i ženske kostime, koji su tada bili u modi. A to što su imali donela je očeva majka, moja baka, u miraz, jer je dolazila iz najbogatije sremske porodice. Njena porodica imala je prvo parno kupatilo i prvi bioskop u Sremu.

Moja baka nije bila lepa, ali toplina i humor koje je nosila činili su je posebnom. Ljudi su je veoma voleli. Moj otac je duhovitost i toplinu nasledio od nje, a lepotu od svog oca. Bavio se boksom. Ušao je u ring već sa trinaest godina, što ga je kod tih mladih devojaka činilo još interesantnijim. Posle svakog meča devojke su se pitale: Da li će večeras sa mnom prošetati korzoom? Svaka koja je imala tu privilegiju da je vide s njim očekivala je da će posle toga biti stalna izabranica. I jedina. A on ih je menjao nedeljno. Nijedna nije uspela da zarobi njegovo srce i da te tamnosmeđe oči zadrži samo na sebi. Sve dok se nije desila za mene kobna noć u malom gradu u Hrvatskoj, gde je služio vojni rok i upoznao moju majku. Taj zgodni momak iz malog mesta u Sremu, koji do osamnaeste godine nije završio ni srednju školu, jureći više za uspesima u sportu i ženama, pod pritiskom svog oca upisuje vanredno gimnaziju i u roku od dve godine je završava. Posle toga upisuje medicinski fakultet i kao student četvrte godine ženi se i postaje otac. Nekadašnji bokser i budući cenjeni neuropsihijatar, u dvadeset četvrtoj godini naći će snage da oprostimo mojoj majci onu prevaru i postane moj otac. Toliko ju je voleo.

Tetka mi je pričala da nije videla srećnijeg čoveka od svog brata kad sam ja došla na svet. U njegovom dnevniku, koji će mi maćeha, iz čiste zlobe, dati posle očeve smrti, kad već više ne mogu ništa da ga pitam, čitam očeve reči:

„Danas sam postao otac. Ja, otac! Ana se porodila ovde u Beogradu, u Gradskoj bolnici. Dobila je bolove u pet ujutru, a porodila se tek oko dvadeset časova. Rodila se mala crna devojčica, teška tri kilograma i duga pedeset centimetara. Dali smo joj ime Valerija. Srećan sam. Ponošan sam. Ovo je nešto najvrednije što sam stvorio u životu. Samo sam